

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 kwietnia 2022 r.

w sprawie **E. G.**

skazanego za czyny z art. 159 k.k. i in.

i M. D.

skazanego za czyny z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485)

wniosków obrońców obu skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt IX Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami wyroku

UZASADNIENIE

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego to przepisu orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacjach obrońców skazanych **E. G.** i **M. D.**

argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej, a więc oczywistej wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego, w świetle której wykonanie kary może doprowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanych.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.